



Orbán Viktor miniszterelnök elmúlt öt évet értékeli? beszéde

2015 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Szenvedélyünket úgy hívják, hogy Magyarország” - Elhangzott 2015. május 29-én, a Budapesti Történeti Múzeumban

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Hölgyeim és Uraim!

Most aztán itt vagyok a baj kellés közepén. Eredetileg azt gondoltam, hogy mondok egy beszédet – talán ezt szükséges is lesz megtennem –, de közben elhangzott itt négy egészen kiváló előadás, és azért szokták az embert a program végére hagyni, hogy reagáljon arra, amit előtte hallhattunk. Ez pedig egy önálló külön beszédet is igényelne. Hogy is legyen akkor?

Először is, tisztelt Hölgyeim és Uraim, nem szeretnék lemondani arról a lehetőségéről, hogy néhány gondolatot folytassak abból, ami elhangzott, vagy ha úgy tetszik, összegezzek.



Nézzük! Boross miniszterelnök úr, kérem, mi az, amit fölírhattunk és megtanulhattunk? A múlt megbecsülése és tisztességes felhasználása egy polgári kormány feladata. Fontosnak érzem a különbségtételt az ideológia és az eszmények között, ezt nem mindig sikerül eltalálnia az embernek, ez nagy tudomány. Az ideológia az egy zárt világkép, folyamatos kényszeres megfeleltetést eredményez az ember számára, a valóságot meg az eszmét valahogyan összhangba kell hozni, és az eredménye leggyakrabban dogmatizmus, vagyis merevség, és sematikus döntések lesznek. Ezzel szemben az eszményektől vezényelt politika, mint megtanulhattuk az előbb a miniszterelnök úrtól, az gyakorlatias reagálást tesz lehetővé a világ változásaira. Köszönöm szépen, ezt fölírtam. Mellékesen jegyzem meg, Miniszterelnök úr, hogy szeretnénk mindannyian nyolcvanhat évesen ilyen világosan beszélni a világ bonyolult kérdéseiről. Abban a reményben vagyok, lehet, hogy a miniszterelnöki pozíció konzerválja ilyen jól az embert. Fontosnak érzem, föl is írtam magamnak: tartós vezérlés. Az ellenfeleink ezt kurzusnak szokták fordítani. A tartós vezérlés egy pozitív szó, a kurzus meg egy negatív szó. Fontos, hogy emlékeztessük magunkat arra, hogy ez nemcsak a múltban volt így, Miniszterelnök úr, hanem a jelenben is így van, vagy a közelmúltban is így volt, hiszen Kohl kancellár tizenhat esztendőn keresztül adott tartós vezérlést Németország számára anélkül, hogy egyébként a rosszízű kurzus kritikával lehetett volna illetni. És fölírtam néhány jelentős nyelvi újítást is, amit talán be kellene vezetnünk: képügyi szolgálat és a képviselők kijárási szorgalma, ami az étellel és a választókkal való kapcsolattartást jelenti. Egy dolgot nem írtam föl, ez a két új miniszterre tett javaslat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szeretném megköszönni Matolcsy Györgynek is, hogy itt van ma velünk, és elmondta az el?adását. Én úgy vagyok vele, mint ahogy Önök gyakran a politikával: esetleg személyesen velem, olyan bonyolult dolog ez, nem lehet pontosan tudni, hogy jól vagy rosszul mennek-e a dolgok, ezért mindenki csak azt szokta kérdezni t?lem, hogy jól vagyok-e. Mert ha jól vagyok, akkor nyilván jól mennek a dolgok. Így vagyok én a pénzügyekkel. Mindig nézem, hogy milyen állapotban van a nemzeti bank elnöke, és ha úgy látom, hogy jól néz ki, ami nem egy ferdeség az én részemr?l, de ha jól néz ki, akkor azt gondolom, hogy a pénzügyek is nagyjából rendben vannak. Örülök, hogy megnyugtattál bennünket, kedves Elnök úr!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Fontos dolog, mert ezen a szinten ezt még nem fogalmaztuk meg, hogy mindaz, amit az elmúlt években tettünk, az egy új gazdaságfilozófiaként is leírható, és az elnök úr új merkantilizmusnak nevezte. Érdemes ezt is beemlíteni a szótárunkba és a gondolkodásunkba. Szeretném aláhúzni, amit hallhattunk, hogy a siker rejtett forrása Magyarországon az adóreform volt, és ezt az adórendszert mindenképpen meg kell védeni. Ez így van. Minden adórendszert lehet kritizálni, mert sok szempontot lehet egyidej?leg fölemelni egy adórendszerrel szemben. Tehát olyan adórendszer, amely minden megközelítésb?l nézve helyénvaló és igazságos lenne, nincsen. Az a kérdés, hogy mi az, ami igazságot és eredményességet egyszerre hoz, és én szeretném mondani Önöknek, hogyha valaha is valaki hozzá fog nyúlani belátható id?n belül – mert a távoli jöv?t még nem látjuk, de –, és megváltoztatja ennek az adórendszernek a pilléreit, akkor azzal a magyar gazdaságot sikertelenségre ítéli, és feleslegessé teszi a megtermelt jövedelmek szétosztásáról szóló vitákat, mert nem lesznek megtermelt jövedelmek. Ezért ezt az adórendszert, amelyr?l – még egyszer mondom – mindenfajta vitákat lehet folytatni, mindenképpen meg kell védenünk.

És van itt még egy dolog, tisztelt Hölgyeim és Uraim, amit az elnök úr kapcsán szeretnék szóba hozni. Ugyanis nemzeti bank nélkül nem lehet sikeresen irányítani egy gazdaság életét. A modern világban az egy dogma, miszerint van a gazdaságpolitika, amiért a kormány felel, és van a monetáris politika, amiért pedig a független jegybank felel, de ha a kett? között nincs összefüggés, s?t ha a kett? között esetleg ellentét van, ne adj' Isten, ellenségesség van, ne adj' Isten, a célokban is megfogalmazódó stratégiai különböz?ség van, akkor egy ország nagyon nagy bajba kerülhet. Pontosan úgy, mint ahogy ez egyébként Magyarországon is megfigyelhet? volt történelmünk során többször. Ezért kell? köszönettel azt kell mondanom itt, a jegybank elnöke jelenlétében, hogy a nemzeti bank nélkül nem ment volna a gazdaság megreformálása, a jegybank nélkül nem érhattük volna el azokat a pénzügyi sikereket, amelyekr?l itt beszélünk. Ezt én is így gondoltam, és itt egy kockázatos lépésre szántam el magam, amikor megürült a jegybank elnökének pozíciója.

Nagyon nehéz döntés volt az, hogy a közismerten Magyarország legkreatívabb közgazdászát, aki a mi kormányunk gazdasági minisztere volt, Matolcsy Györgyöt a kormányzati munka helyett a jegybankelnöki teend?k ellátására kérjük fel. Ez nagyon kockázatos döntés volt, de úgy érzem, hogy az id? eddig – ez a kockázat sosem múlik el – ezt a döntést igazolta. Nagyon fontosnak tartom, amit a jegybank elnöke mondott a devizahitelesek?l szóló döntés id?pontjáról. Vannak pillanatok, amikor nem lehet – elnézést a kifejezésért – gatyázni. Vannak pillanatok, amikor meg kell érezni, hogyha most elmulasztjuk a kinyílt lehet?séget, akkor olyan hibát követünk el, amelynek árát aztán évekig vagy évtizedekig fogjuk fizetni. A devizahitelek forintosítása egy ilyen pillanat volt. Jól írta le az elnök úr annak lehetséges következményeit, azokat a lehetséges következményeket, amelyek akkor álltak volna el?, ha nem tesszük meg a szükséges lépéseket, és én egyetérték a számításával is, hogy a devizahitelesek havi törleszt?részlete átlagosan hetven százalékkal növekedett volna meg. Most az a vita tárgya, hogy mennyivel csökken. Akkor az lett volna, hogy hetven százalékkal megn?, és igaza van szerintem az elnök úrnak abban, hogy az ország ezt nem bírta volna ki. El?ször is összeomlottak volna a családok, és – jól emlékeznek még, az ?szi küls? nyomásra – az ?szi nyomást akkor valószínűleg – bár jó véleménnyel vagyunk a kormány állóképességér?l – a kormányzat sem bírta volna ki, és Magyarországon úrrá lett volna a káosz. Ahogy err?l egyébként Amerikában írárok és forgatókönyvek napvilágot is láttak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Balog miniszter úrnak azt köszönöm meg, hogy az adataival világossá tette, nem véletlenül nyertük meg a 2014-es választásokat, hiszen azok mind megtörténtek, amikr?l beszélt: a sporttól a kultúrán át, az egészségügyön keresztül a szociális rendszerig. Fölríttam magamnak, fontos tanács, hogy a sportoló nemzet után a sportszer? nemzet az egyedfejl?és következ? állomása. Ez talán személyekre nézve is igaz, lehet, hogy a sportoló miniszterelnök után egy sportszer? miniszterelnök az egyedfejl?és következ? állomása, ezen el fogok gondolkodni, megígérem.

A közmunka említését is szeretném megköszönni neki. Azt a történetet, amit most én fogok említeni, ? nem hozta föl, de mintegy folytatása az ? gondolatainak – már nem tudom, melyik településen történt, talán éppen Fazekas Sándor miniszter urunk választókerületében – azt olvastam a hírekben, hogy azt hiszem, hogy többségében cigányok, tüntetést szerveztek a falu háza vagy a városháza el?tt, és követeléseik voltak. És munkát követeltek. Nem segélyt, hanem munkát! Ez volt az a pillanat, amikor úgy éreztem, hogy gy?ztünk. Amikor úgy éreztem, hogy vége a rendszerváltás nehéz id?szakának, ez már egy új korszak. Amikor Magyarország legnehezebb sorban él?, segélyre történ? élésre kényszerített rétegei megértik, hogy nem segélyért, hanem munkáért érdemes tüntetni, akkor az az a pillanat, amikor helyreállhat a nemzeti egység, és valóban mindannyian, közösen reménykedve nézhetünk a jöv?be.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Miközben Schmidt Máriát hallgattam, áldottam az alapítványnak a bölcsességét, hogy egy nagykövetet sem hívott meg. Kétségkívül, hogy az alapítvány erre a konferenciára szép el?adói és vendégkört hívott össze, de speciel ez most éppen nem hiányzott volna nekünk. Mindamellet hozzá kell tennem, hogy én szükségesnek látom ezt a megközelítésmódot és hangütést is, mert szellemi bátorság nélkül nem lehet sem országot építeni, sem kormányt irányítani. Szellemi bátorság nélkül semmit sem lehet csinálni. És egy olyan ország esetében, egy olyan méret? ország esetében, mint Magyarország, a külpolitika mindig is szellemi bátorságot igényelt. Nemcsak a csinálása, az alakítása, hanem hogy a beszélés róla, ahhoz is szellemi bátorság kell. Schmidt Máriának azt köszönhetjük, hogy Magyarországon – ahogy lenni szokott – a bátrak inkább asszonyok. Vannak még olyanok, akik mernek szellemi bátorsággal nyúlni azokhoz a kérdésekhez, amelyek egyébként meghatározzák a sorsunkat. Túlzásnak t?nik talán, amit mondok, de úgy gondolom, hogyha nem lennének közöttünk a szellemi bátorságnak elkötelezett emberek, akkor akármilyen nagy nyáj is vagyunk, összességében csak egy béget? nyáj lehetnénk. A konklúzió, amit én levontam Mária el?adásából, úgy hangzik, hogy jó, ha észnél vagyunk. És valóban úgy áll a helyzet, hogy a régi világrend olvasatai vagy világertelmezési sémái használhatatlanná váltak. Az újat, az újakat korábbi sémák hasznélvez?i folyamatosan víz alá próbálják nyomni, ilyen a liberalizmusról vagy illiberalizmusról vagy éppen a keleti nyitásról szóló vita is. Ennek lenyomata mindez. Mária, tisztelettel köszönjük szépen az el?adást!

Ezek után kellene most a saját el?adásomat is megtartani. Ráadásul az is árnyékot vet erre az el?adásra, hogy a világ ma nem ránk, hanem a FIFA közgy?lésére figyel, de hát ilyen az élet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az ország gazdasági növekedése mínusz tartományban. Az államadósság nyolcvanöt százalék fölött. Az infláció hat százalék fölött. Az államháztartási hiány hét százalék közelében. A munkanélküliség aránya tizenkét százalék felé tart. Tízmillió magyarból mindössze hárommillió 750 ezer dolgozik, és közülük is csak egymillió 800 ezer ember fizet adót. Magyarország az Európai Unió legveszélyeztetettebb országa. Vértfagyasztó adatsor, igaz? Nem csoda, ha 2010-ben, a valósággal való szembenézés évében egy egész ország ereiben fagyott meg a vér. Ugyanis ezek voltak a tények. 2010 tavaszán így festett Magyarország. Az egész ország egyetlen kérdést?l volt hangos: Uramisten, mi lesz ebb?l?

Aztán ebb?l a végveszélyb?l el?ször összefogás lett, az összefogásból pedig kétharmados választási gy?zelem. Aztán 2010. május 29-én, éppen öt évvel ezel?tt megalakult a kormány. Nem ez volt az els? kormányunk, hiszen 1998 és 2002 között már álltunk kormányrúd mögött. Belegondolni is nehéz, tisztelt Hölgyeim és Uraim, holnaptól már tizedik éve kormányzunk. 2010-ben olyan hajó kormányra mögé kellett állni, amely éppen oldalára fordulva billegett egy zátonyon, a tátongó lékeken át egyre ömlött befelé a víz, és a partról mindenki azt leste, mikor süllyed el végképp. Öt éve Magyarország ilyen hajó volt. Öt évvel ezel?tt, amikor a magyar választók jóvoltából másodszer alakíthattam kormányt, egy cs?d szélén álló, reményvesztett, kilátástalanságban fuldokló ország vezetését vettem át, és tudtam, hogy életem legnehezebb feladatára vállalkoztam. Ma már nehéz felfogni, hogy honnan is indultunk.

Nyolc év szocialista kormányzás és a 2008-ban kitört pénzügyi válság nyomán Magyarország nemcsak romokban hevert, hanem a világban senki egy centet vagy egy lyukas garast nem tett volna arra, hogy onnan mi, magyarok talpra állhatunk. A magunk b?rén tapasztalhattuk meg Adenauer igazságát, aki egyszer azt mondta: „A történelem mindazon dolgok összessége, amelyeket elkerülhettünk volna.” A 2002-ben a régió éllovasának számító hazánkat a szocialisták sereghajtóvá züllesztették. Viszont tisztelettel jelentem Önöknek, immár az is történelmi tény, hogy mi, magyarok, megbirkóztunk a lehetetlennek t?n? kihívással. Leküzdöttük a veszélyeket, s ha van is még

megoldandó gondunk-bajunk b?ségesen, magabiztosan és bizakodva nézhetünk a jöv?be.

Ma egy minden ízében meger?södött, biztos lábakon álló, európai összehasonlításban is jól teljesít? ország polgárai vagyunk. Ez azért már más, könnyebb érzés. Hogy a hasonlatnál maradjunk: a magyar fregatt stabil, a t?kesúly nem szakadt le, bár néhány csavarja eltörött. Nagyjából úgy, mint Fa Nándorék vitorlásán a legutóbbi versenyen. A legf?bb vitorlákát már felvontuk, van még tenni- és javítanivaló a fedélzeten, a tenger is viharos még, de már biztosan szeljük a hullámokat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amikor azért vagyunk ma itt, hogy a mögöttünk hagyott öt esztend?t értékeljük, érdemes a szikár tények és az egyenes beszéd jegyében abból az állításból kiindulnunk, hogy hazánk meglep? és felemel? átalakuláson ment át 2010 óta, és nem sok minden emlékeztet már arra, amilyen akkor volt. Azért, hogy ez így lehet, a Jóistennek kell el?szőr is hálát adnunk. Soli Deo gloria! Azután rögtön a magyar emberek következnek, mert az országot ?k állították talpra. A kormányt hála nem illeti, megtette és elvégezte, amit vállalt. A Honvéd sportegyesület jelenlév? elnökét?l egyébként is tudjuk, hogy aki hálát akar, tartson kutyát. A mi kormányunk érdeme legfeljebb annyi, amennyit Churchill tulajdonított a sajtójának, idézem most ?t: „Mi sohasem a tettekt?l féltünk, hanem a tehetetlenségt?l.” Az emberekkel közösen lezártunk egy korszakot. A valaha volt legnagyobb dunai árvíz pontos foglalatja és szimbóluma az egész országot magába ölel? er?feszítéseknek.

Azt hiszem, senki, még az ellenfeleink sem vitatják el t?lünk, hogy hatalmas munkát végeztünk. Ennek során – ahogy az lenni szokott – követtünk el számos hibát, melléfogást, és néhány természetes bakot is l?ttünk. Ott van például mindjárt a távközlési adó kiterjesztésének javaslata, ami netadóként vonult be a köztudatba. Javunkra legyen mondva, annyi eszünk már van, hogy nem ragaszkodunk saját hibáinkhoz, s?t az internet?l szóló nemzeti konzultációval, illetve annak reménybeli eredményével még valami hasznos is kijöhet a dologból. Azt nem ígérhetem, hogy a jöv?ben nem fogunk hibákat elkövetni, de arra bizton számíthatnak a magyarok, hogy ezután is meg fogjuk hallani a hangjukat, és meg fogjuk hallgatni a véleményüket. Az is fontos tanulság, hogy a hibázás lehet?sége ne retentsen vissza bennünket a döntésekt?l, ne eredményezze azt, hogy egyszer csak menekülni kezdünk a felel?sség el?l, és ne eredményezzen felel?sséget el- és áthárító magatartást, túlzott kockázatkerülést, politikai semmittevést vagy alibizést. A tévedés és a hibázás lehet?sége – amely a mi szakmánk törvényszer? velejárója – ne metssze vissza a bátorságunkat, ne metssze vissza a fantáziánkat és innovációs képességeinket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mikor volt korábban nulla közelében az infláció? Mikor volt olyan, hogy a nyugdíjak értékét évr?l évre sikerült meg?rizni, s?t még növelni is? Mikor volt olyan, hogy egyszerre csökkent alacsonyabb szintre a személyi jövedelemadó, a vállalkozások adója, és a családok adóterhe? Mindez egy tomboló európai válság közepette. Korábban, ha válság, akkor elvették a gyermekek utáni adókedvezményt, és elvettek egyhavi gyedet az édesanyáktól. Mikor történt meg Magyarországon vagy akár másutt Európában, hogy radikálisan csökkentek a rezsi költségek? Mikor volt olyan, hogy az óvodáskorú magyar gyerekek kilencven százaléka ingyenesen jut napi legalább háromszori étkezéshez? Mikor volt olyan, hogy a multik és bankok részt vettek volna a közteherviselésben? Az önkéntesség itt nem szempont. Mikor fordult el? az, hogy az állam igazságot szolgáltatott a megkárosított ügyfeleknek a bankokkal szemben? Mikor volt korábban a miénk az egyik leggyorsabban növekv? gazdaság Európában? Az sem fordult el? huszonhárom év óta, hogy annyi embernek legyen munkája, mint most. És mikor volt olyan alaptörvényünk, amely magában foglalja nemzeti értékeinket, kiáll a keresztény hagyományaink mellett, védelmébe veszi a házasságot, a családot, a nemzeti összetartozást? Mikor és melyik országban fordult el?, hogy felére csökkentették a politikusok számát? Az is el?szőr történt a rendszerváltoztatás óta, hogy 3500-zal növeltük a rend?rség létszámát. És olyanra sem emlékszem, hogy Budapest buszparkját néhány év alatt gyakorlatilag teljesen lecserélték volna. Mikor volt olyan, hogy mi, magyarok határozottan és büszkén kiálltunk az országért és a magyar érdekekért a nemzetközi küzd?téren? Olyan sem volt még, hogy Magyarország inkább a saját útján járjon, és újszer? megoldásokat merészelve kipróbálni.

Többen azok közül, akik kezdetben gúnyos megjegyzéseket tettek a mi unortodox módszereinkre, immár tisztelettel érdekl?dnek a recept után. Mára az IMF-t?l az Európai Bizottságon át a hitelmin?sít?kig mindenki elismeri eredményeinket. Csak így hirtelenjében tizenöt olyan nagy tettet sorolhattam föl Magyarországnak az elmúlt öt esztend?b?l, amilyenre korábban nem volt példa. Tizenöt kimagasló oszlop, ami azt bizonyítja, hogy ebben a népben van kurázsi, és ebben az országban van fantázia.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Arról is szólni kell ma itt, hogy mindezt milyen körülmények között vittük véghez. Nem felejthetjük el, hogy első perctől komoly nyomás nehezedett ránk. Bírálatok, sokszor durva és agresszív támadások keresztüztében volt az ország, a kormány, jómagam és munkatársaim. Komoly küzdelmeket vívtunk. Kezdtük tabukat és dogmákat döntöttünk, ha olyan bátrak nem is vagyunk, mint Schmidt Mária, kényes kérdéseket tettünk fel, és egyenesen beszéltünk. Ez merben szokatlan egy közép-európai nemzettől, tőlünk különösképpen, mert a mi kommunistáink és liberálisaink messze élen jártak a meghunyászkodásban és az elvtelen alkalmazkodásban. Így tőlünk a világ sajnos ehhez szokott hozzá. Bevallhatom, hogy engem is meglepett, ami ez után történt, mert a magyarok három választáson hangosan és egyértelműen megerősítették a kormány politikáját, azt az utat, amin 2010 óta jár az ország. Azt gondoltam – talán nem én voltam az egyetlen, aki úgy vélte –, hogy ez a világos üzenet – egy időre legalábbis – lecsillapítja a kedélyeket, és nyugodtabb mederbe tereli a dolgokat. Nem így történt. Még a korábnál is hevesebb támadás és vagdalkozás kezdődött. Ráadásul mindenfelől egyszerre. De hozzászokunk lassan, és úgy vagyunk ezzel, mint a viccbéli székely őrmester, aki örült annak, hogy körbevették a zászlóalját, mert így legalább mindenfelé lehet támadni. Erről szólt életünk legutolsó fél éve.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Negyedszázad nagy idő, mindenkin otthagyja a nyomait. Ezt a tükör – a férfiaknak legalábbis – minden reggel könyörtelenül megmutatja. Ha az embernek ezt valahogy sikerülni elkerülnie, akkor a felnőtt korba lépő gyermekei emlékeztetik erre. Sok minden változhat és változik is huszonöt év alatt. De van, ami nem változik. S arra, ami nem változott huszonöt év alatt sem, arra mi, rendszerváltók büszkék lehetünk, és büszkék is vagyunk. Mi voltunk, s mi vagyunk a szabad és független Magyarország hívei. Azok voltunk a kommunizmus alatt is, a rendszerváltáskor is, és ezt képviseljük most is. Mi vagyunk azok, akik számára Magyarország szuverenitása nem lehet alku tárgya. Mi szabad és független Magyarországon akarunk élni, amely a nyugati civilizáció része, egyenrangú és megbecsült tagja az Európai Uniónak és a NATO-nak.

És itt, kedves Barátaim, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ejtsünk szót az európai uniós tagság kérdéséről. A baloldal mélyrepülése okán most a jobbszél pártja tőnik a vezető ellenzéki erőnek. Hogy ez a királyság pünkösdi-e, majd eldönti az idő, de nekünk most kell világossá tennünk: bármilyen kérdésben kész vagyok kritizálni az Európai Uniót, kész vagyok vitát folytatni a brüsszeli bürokrátákkal, de azt határozottan ellenzem, és azt javaslom, harcoljunk is ellene, hogy bárki is az Európai Unióból vagy a NATO-ból való kilépés irányába terelje az országot. Igaz, olykor borzalmas ötletek, sürüsséggel határos javaslatok jönnek felszínre az uniós bürokrácia gépezetéből, és az is igaz, hogy vérlázító igazságtalanságoknak sem vagyunk híján, de nekünk, magyaroknak ez a családunk, amit jobbítani érdekünk, elhagyni nem. Nem válunk. Hasonlóképpen annak is jó oka volt, hogy beléptünk a NATO kötelékébe. Védeni akartuk magunkat, és akarjuk ma is a keleti katonai fenyegetésekkel szemben, de azt elemi érdekünknek tartom, hogy jó gazdasági kapcsolatokat tartsunk fenn Oroszországgal. Nem szabad elfelejtenünk, amit a kommunisták és a szovjetek tettek a népünkkel, a szellemünkkel, a kultúránkkal és az életmódunkkal, de ugyanígy érvényes egy másik igazság is: egy olyan nemzet vagyunk, amelyiknek erős gazdasági kapcsolatai vannak a modern Oroszországgal, és kritikus fontosságú a jövőnk szempontjából, hogy egyike legyünk azoknak a nemzeteknek, ahol virágzik a Kelet és a Nyugat közötti kereskedelem. Ez a magyar nemzeti érdek. Talán a németek logikája itt az ésszerű. A németek felismerték, hogy fontos a legmagasabb szintű gazdasági kapcsolatok fenntartása Oroszországgal, és közben a szabadság legmagasabb szintű támogatása Nyugaton.

Az itt ülők mindnyájan tudják, hogy most komoly nézetkülönbség van köztünk és az uniós bürokratái között. Erről is kell beszélnünk néhány szót. A bevándorlásról van szó. Azok közé az országok közé tartozunk, amelyek a lehető legerőteljesebben kritizálják azt az új bevándorlási szabályozást, amelyet Brüsszel próbál ráerőltetni Magyarországra és a többi országra. Reméljük, hogy Brüsszelben meg fogják hallani, és meg fogják érteni az érvelésünket. Aki el akarja venni alapvető jogomat, hogy megválasszam, kit engedek be a házámba, az otthonomba, a hazámba, az nem jót akar nekem, hanem rosszat. A legegyszerűbb önvédelmi eszközömet akar megfosztani. Márpedig ahogy az egyént, úgy a közösséget sem foszthatjuk meg a legegyszerűbb jogaitól. Ez a mi dolgunk, a mi kérdésünk, a mi jövőnk, a mi hazánk, és a jövőről is nekünk kell döntenünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tagjai vagyunk tehát egy népes családnak, ahol időről időre viták vannak. Különlegesen érzékeny egyensúlyi helyzetben vagyunk, de amikor egyensúlyozunk, Magyarország jövője szempontjából kulcsfontosságú, hogy a lehető legjobb minőségű kapcsolatot tartsuk fenn a legnagyobb partnerekkel. Azt akarjuk, hogy Magyarország sikeres legyen. Azt akarjuk elérni, hogy minden nagyhatalom abban legyen érdekelt, hogy Magyarország sikeres országgá váljon. Egyesek szerint ilyen politika nem lehetséges. Aki ezt állítja, szerintem nem ismeri a Nyugatot,

ugyanis minden nyugati ország ilyen politikára törekszik. Van, aki több, és van, aki kevesebb sikerrel. Az a külpolitikai gondolkodásmód, amely a nemzetközi kapcsolatok különböző irányzatait, különböző irányait egymást kizárónak tekinti, valójában a kommunizusból itt maradt örökség, és szerintem eljárt felette az idő. Úgy is fogalmazhatok, át kell vezetnünk Magyarországot a saját érdekek és saját célok nélküli világból a saját nemzeti érdekek és célok világába. Úgy látom, bár éles viták árán, hazai és nemzetközi viták árán, de ez mára sikerült is. Ehhez egy dolog kellett: bátorság. Mert ez, hogy mi ezt megtegyük, senkinek sem érdeke – rajtunk kívül. Csak és kizárólag Magyarország érdeke. De ez számunkra éppen elegendő ok és érv. Létezik egy baloldali kritikai érvelés, amely a bátor kiállást feleslegesnek, ugrálásnak és célszerűtlennek tartja. Ez rávilágít a polgári és a baloldal közötti lényegi különbségre. A mi felfogásunk szerint ugyanis bárki lehet boldog. Az is, aki szép, és az is, aki csúnya, az is, aki öreg, és az is, aki fiatal, csak az nem lehet boldog soha, aki gyáva.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Van itt még valami, amiről szót kell ejtenem. Az előző kormányzat, mint ahogy tudjuk, saját bevallása szerint is becstelennek bizonyult. Mi a Fideszben és a Kereszténydemokrata Néppártban keményen dolgoztunk azért, hogy olyan kormányzatot hozzunk létre, amelyre az emberek büszkék lehetnek, mert megüti azt az erkölcsi mércét, amit ez a nép megérdemel. Ezért nem szabad hagyni senkinek sem kívül, sem belül, hogy akár így, akár úgy, aláássa az emberek belénk vetett bizalmát. Nehéz megmondani, mi is a célravezető módszer arra, hogy elhárítsuk a bizalom aláadásának kísérleteit. Melyek a jó, értelmes és eredményes eszközök? És mi az, ami csak reménytelen szélmalomharcba vezet? Az biztos, hogy erre sok energiát, intellektuális és politikai erőket kell fordítanunk úgy, ahogy ezt más nyelvezetben az előbb Boross Péter miniszterelnök úrtól hallhattuk. De legalább ilyen fontos, hogy néhány erkölcsi elvet és mércét visszatérten megérintsünk. Senki sem állhat a törvények fölött, és senki sem élhet vissza a helyzetével és a hatalmával. Senki. De azt sem fogadjuk el, hogy merő irigységgel támadjanak embereket azért, mert bátrak és sikeresek. Azért, mert többet tesznek, és többet érnek el. Hiszen mi éppen erre akarunk sarkallni, ösztönözni mindenkit. Legyenek ambíciói, tervei, tegyen többet, és érjen el többet. Figyeljék meg, amint az ország életében megjelennek az első eredmények, amint vannak sikerek és sikeres emberek, az irigység is azonnal felüti a fejét.

Az irigység kultúrája kommunista örökség. Ráadásul a szélsőséges pártok elszívesítéssel építenek erre politikai programot. Minden sikeres emberről megpróbálják bebizonyítani, hogy valójában a Fidesz embere, esetleg a kereszténydemokratáké, és ezért, csak ezért lehet sikeres. A helyzet tehát nem egyszerű. Azt javaslom, hogy itt is találjuk meg a helyes egyensúlyt. Ne fogadjuk el, hogy bárki visszaéljen a helyzetével és az erőfölényével, de azt se hagyjuk, hogy az irigység megint lehúzzon minket a kisszerűség, kishitűség és a sikertelenség mocsarába.

A bizalom megszerzéséért sokat kell dolgozni. Mi megdolgoztunk érte. Most azt kell megértenünk, hogy nem elég jól végeznünk a munkánkat, a bizalom megtartásáért külön is meg kell dolgozni. Végére kell járni a vádaskodásoknak, és zéró toleranciát kell érvényesíteni minden visszaéléssel és minden alaptalan rágalommal szemben egyaránt. A bizalm megtartás munkájának is megvan a maga üteme, fortélyja és módszere. Úszni kell, nem kapálózni, de azt kitartóan. Ebben az ügyben, ami emberileg lehetséges, meg is fogjuk tenni. Azért vagyunk kormányon, hogy az embereket szolgáljuk. A mi kormányunknak továbbra is Magyarország lesz az első. Ne szégyelljük kimondani: a valaha volt legjobb kormánya akarunk lenni minden magyar embernek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Öt éve kormányzunk egyfolytában. Mindenki láthatja, hogy nincsenek különleges képességeink. Azt hiszem, talán egyetlen dolog van, amiben kiemelkedni tudunk nyújtani. Úgy gondolom, kevesen vannak, akik olyan elszántan hisznek Magyarországot és a magyar emberek sikerében, és annyira akarják azt, mint mi. Sokan sok mindent vethetnek a szememre, de ezt az egyet, ezt a meggyőződésünket, sőt szenvedélyünket senki sem vitathatja el. Szoktak azzal vádolni, hogy szenvedélyes hatalomvágy vezet bennünket. Akik ezt mondják, talán félreértik a magyar történelmet, és talán félreértik benne a polgári, nemzeti, keresztény politikai közösségünk történetét. Az igaz, hogy valóban van egy közös szenvedélyünk, talán rabjai is vagyunk. Ezt a szenvedélyünket úgy hívják, hogy Magyarország. De a mi szemünkben ez nem hiba, hanem erény. A mi számunkra Magyarország és a magyar emberek sikere nem politikai, hanem erkölcsi kérdés. Ez a mi politikai közösségünk meghatározó meggyőződése.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül nem maradt más, mint egy fontos kérdés. Mi következik mindabból, amit eddig elmondtam? Abból indulunk ki, hogy lezártunk egy korszakot. Nagy változásokat és nagy tetteket vittünk véghez. Azt is mondhatnám, hogy fontos és nagy kérdéseket zártunk le. Eltakarítottuk a romokat, elhárítottuk a múltból itt maradt akadályokat,

végigvittük és befejeztük a rendszerváltást. Most jutottunk oda, hogy végre azzal foglalkozzunk, amiért az egészbe közel három évtizede belevágtunk, vagyis eljött az ideje, hogy megvalósítsuk közös célunkat, a polgári berendezkedést. Harminc éve még úgy gondoltuk, hogy ehhez elég, ha a szovjet katonák elmennek, átállunk a demokratikus többpártrendszerre és a piacgazdaságra. Ma már tudjuk, hogy a dolog ennél bonyolultabb, és azt is tudjuk, hogy a polgári berendezkedés nem pusztán eszméket jelent.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Van egy politikai tantörténet, miszerint egy vezető politikus meglátogat egy öreg nénikét a külvárosban, és a kamerák előtt megkérdezi, hogy támogatja-e az atomprogramját, mire a néni: „én támogatom, ha el?tte kiirtja a házunkból a patkányokat”. Az öreg hölgynek igaza van. Fontosak a nagy és magasba tör? célok, de a politika értelme mégiscsak az emberek mindennapi boldogulása, gondjuk és bajuk enyhítése. Nekem volt alkalmam kiismerni azokat a veszélyeket, amelyek egy mégoly sikeres kormányra is leselkednek. A legnagyobb hiba, amit egy kormány elkövethet az, hogyha belefeledkezik a kormányzás munkájába, ha hagyja, hogy a kormányzás elvonja a figyelmét az emberektől. Bármilyen nagyszer? intézkedést hozhat egy kormány, hogyha közben elsodródik a mindennapi élettől. Én sem hagyhatom, mi sem hagyhatjuk, hogy a kormány beletemetkezzen a kormányzás nagy kérdéseibe, és az emberek úgy érezzék, nem az ? kérdéseikre keressük a választ, nem az ? boldogulásuk, nem az ? biztonságuk, nem az ? életük a legfontosabb kormányzati ügy. Ezért voltak nemzeti konzultációk az el?z? ciklusban, és ezért indítottunk most újabbat a bevándorlás témájában, és ezért fogunk a jövőben is konzultációt hirdetni minden fontos ügyben, amit az élet elénk hoz. Mi a nemzeti konzultáció kormánya vagyunk, és a nemzeti konzultáció kormánya is maradunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A polgári berendezkedés sok mindent foglal magában, de a lényege, a szíve közepe mégiscsak az, hogy emberközeli, emberlépték?. A polgári berendezkedés azt jelenti, hogy a politika nem odafönt történik, messzi, elvont ideák és mégoly fontos makromutatók világában, hanem bekopog az emberekhez, és az ? gondjaikra keresi a választ. Most, hogy a nagy ügyeket, a válságkezelést és a romeltakarítást befejeztük, egy új szakaszt kell nyitnunk. Az új szakasz hangsúlyáthelyezést is jelent. A 2016-os költségvetés már erről szól. Mindenki léphet egyet előre. Most a hangsúlyt a min?ségre, az életmin?ségre, a polgári életmin?ség megteremtésére kell áthelyeznünk. A polgári kormányzás azt jelenti, hogy a munkába igyekv?, bérből és fizetésből él? emberek számára akarjuk otthonosan berendezni az országot. Most az a feladat következik, hogy kényelmesebb és jöles?bb életkörülményeket teremtsünk azok számára, akik munkából élnek, és így akarnak egyről a kettőre jutni. De, tisztelt Hölgyeim és Uraim, van itt valami, amit nem cselezhetünk ki: vajon élhet-e egy magyar ember, egy munkáját mindennap becsülettel elvégz? magyar ember olyan kényelmesen, olyan kiegyensúlyozottan, ahogy egy spanyol, egy osztrák, egy francia vagy egy német ember él? Valljuk be, hogy erre a kérdésre Magyarországon mindig gunyoros ajakbiggyesztés és legyintés volt a válasz. Még a polgári Magyarország h?skorában, a reformkorban is így jajdult fel Szemere Bertalan: „Az angol nemcsak a szavat, »comfort« bírja, de azt, mit jelent, s nekünk nemcsak a szó hiányzik, de a dolog is.” A legnagyobb magyar, Széchenyi István is arról írt, hogy a magyar sohasem érezhette még comfortable magát, így nem is igazán értheti, mit jelent belakni egy otthont és egy házat. Mára azonban, tisztelt Hölgyeim és Uraim, eljutottunk odáig, hogy végre kit?zhet? és látótávolságban lévő cél lett az, amire korábban lemondóan kellett legyintenünk. Célba vehetjük azt az életet, ami a korábbi évtizedekben legfeljebb elérhetetlen álm volt egy átlag magyar ember számára. Néhány évig még nem fogunk annyit keresni, mint a németek vagy a franciák, de elkezdhetjük, mi is elkezdhetjük berendezni végre az országunkat úgy, hogy abban egyre kényelmesebb, egyre jöles?bb érzéssel élhessen mindenki. A megreformált gazdaság teljesít?képességére, úgy látom, lehet építenünk. Mindenki tudja, hogy a mindennapokban ma is velünk vannak még olyan jelenségek, amelyek megkeserítik az emberek életét. A polgári berendezkedés azt is jelenti, hogy megvédjük az embereket a mindennapi bosszúságokkal szemben, éppen ezért a bürokráciaépítési programjainktól különösen sokat várok e tekintetben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

És végül a polgári berendezkedés azt is jelenti, hogy Magyarország magyar ország lesz. Kis bet?vel, két szóban. Ez azt jelenti, hogy első a magyar emberek biztonsága, boldogulása és jóléte, és mindent ehhez igazítunk. Mindazoknak a boldogulása és jóléte, akik teszik a dolgukat, viszik a gyereket az iskolába, gondoskodnak a családjukról, és tör?dnek a szüleikkel. Talán nem harsány a hazaszeretetük, de tudják, hogy Magyarország a hazájuk, és kiépítik maguk körül a hétköznapi patriotizmus világát, amely mindig is a magyar nemzet legnagyobb megtartó ereje volt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A jövőre vonatkozó ambícióink szégyentelenül nagyok. Nem egyszeren még több munkahelyet akarunk, a teljes foglalkoztatottság a célunk: mindenkinek legyen munkája, aki dolgozni akar. Több munkahely, kevesebb adó, támogatás a családoknak, nagyobb rend, de kevesebb szabály, kényelmesebb élet, büszkeség és kiállás önmagunkért. Ez volna hát a polgári berendezkedés. Van itt még valami, ami logikusan következik az eddig elmondottakból. Az elmúlt öt évben a kormányzás kulcsszava az er? volt. Egy végzetesen legyengült, s?t legyengített országot kellett föler?síteni. Érthet?, hogy az volt a legfontosabb, hogy legyen er?s vezetése az országnak. Ez sikerült, és Magyarország ma már megáll a lábán. Az er?s vezetés persze ezután sem gyengülhet el, mert egy könyörtelen és sodró versenyben kell helytállnunk, ahol gyors és határozott döntések is kellenek, de ma már nem az er? a legfontosabb. Mostantól a kormányzás kulcsa a figyelem. Odafigyelés az emberekre, odafigyelés a mindennapi életre. Ne tévedjünk el, ez talán még nehezebb munka lesz. Az ötéves évforduló jó alkalom arra, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy mindenkinek megköszönjem azt a támogatást, amit eddig a kormánynak nyújtott. Azoknak is, akik már huszonöt éve, azoknak is, akik 1998 óta, és azoknak is, akik az elmúlt öt évben támogattak bennünket. Számítunk Önökre, és szükségünk is lesz az Önök támogatására. Tisztelt Boross Péter miniszterelnök úr! Tisztelt Matolcsy György elnök úr! Kedves Mária és Zoltán! Köszönöm, hogy együtt lehettünk ma itt Önökkel.

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Elhangzott 2015. május 29-én, a Budapesti Történeti Múzeumban

magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló